

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **EURO TAXI HATĚ, s.r.o.**, IČ 24680109, se sídlem ve Skuhrově, Hatě 89, zastoupeného Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7, proti žalovanému **Ministerstvu financí České republiky**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 9.1.2014, sp.zn.: MF-121446/2013/16-1869, č.j.: MF-121446/2013/16-1869

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva financí České republiky ze dne 9.1.2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 11.11.2013, č.j.: MHMP 1299429/2013. Žalobci byla těmito rozhodnutími pravomocně uložena pokuta ve výši 140.000,-Kč za údajné porušení ustanovení § 16 odst.1 písm.b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje tvrzení, podle něhož se žalobce měl dopustit porušení ustanovení § 16 odst.1 písm.b) zákona o cenách tím, že jeho zaměstnanec - řidič taxislužby P. H. - dne 22.3.2013 poskytl jízdu dvěma cestujícím – pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy - na trase ulice Kaprova v Praze 1 na roh ulic Vinohradské a Chrudimská v Praze 3, vzdálenost 6,4 kilometru, za kterou měl účtovat částku 400,-Kč, přestože podle nařízení č. 20/2006 Sbírky hlavního města Prahy o

maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat maximálně částku 230,-Kč. Žalobce namítl, že řidič postupoval v souladu s cenovými předpisy, po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr a následně byl vytištěn doklad o zaplacení jízdného na částku 50,-Kč, kterou po cestujících požadoval. Cestující však nevyčkali vytisknutí dokladu, který byl následně obratem předán strážníkům Městské policie hlavního města Prahy. Žalobce poukazuje na to, že požadovaná částka je nižší než maximálně stanovená cena a je v souladu se zákonem. Rozhodnutí správních úřadů obou stupňů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalobce namítl, že správní úřady opírají své rozhodnutí výhradně o svědeckou výpověď svých zaměstnanců. K opakovaným námitkám žalobce, ve kterých poukazuje na listinný důkaz (stvrzenku z taxametru), správní úřad prvního stupně uvedl, že jde o důkazní prostředek nižší důkazní síly oproti svědeckým výpovědím cestujících. Podle názoru žalobce správní orgány zcela nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých údajných zaměstnanců a správní řízení pak zcela ztrácí na významu. Tvrzení správních úřadů o tom, že s taxametrem lze řidičem při přepravě manipulovat, nelze považovat za prokázané, aniž by byl taxametr řidiče H. podroben zkoumání a řidič vyslechnut. Žalobce poukazoval na to, že jeho taxametr je řádně ověřen Českým metrologickým institutem podle záznamu o kontrole ze dne 22.3.2013.

Žalobce rovněž namítl, že nebyl ve smyslu objektivního zjištění stavu věci proveden významný důkaz výslechem řidiče pana H., přičemž je zřejmé, že tento důkaz bylo nutné provést a žalobce jej výslovně navrhoval v rámci podaného odvolání. K tomu žalovaný uvedl, že řidič mohl být jako svědek vyslechnut, avšak v průběhu cenové kontroly a navazujícího řízení bylo předmětem posuzování řidičovo jednání v průběhu jízdy a proto by jeho vystupování v roli svědka nebylo účelné a vhodné. Podle názoru žalobce je takový postup správních úřadů v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány měly doplnit dokazování výslechem svědka a není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že řidič H. by nebyl svědkem jako každý jiný, tedy jako figuranti - zaměstnanci magistrátu.

Žalobce namítl, že veškeré podklady správních orgánů vycházejí jen z tvrzení cestujících, buď zachyceného v kontrolním protokolu nebo v oznámení cestujících o poskytnuté přepravě. Ze spisu však nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci magistrátu, kteří jsou údajně seznámeni s problematikou taxislužby, ve spise není založena žádná pracovní smlouva či jiný dokument, přestože na to žalobce poukazoval. Svědci v rámci svých výpovědí neuvedli žádné podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, k identifikaci vozidla taxislužby, údaje například o tom, kolik kontrolních jízd uskutečnili toho dne či v daném období a další skutečnosti důležité pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědi, tedy zda si skutečně i po čtyřech měsících pamatují konkrétně na jízdu s řidičem H. Správní orgány neposoudily ani skutečnost, proč svědci předstírali osoby nehovořící českým jazykem a z čeho dovozují, že si s řidičem dostatečně vzájemně rozuměli. Podle názoru žalobce probíhala-li kontrolní jízda se zaměstnanci magistrátu, pak měli ve smyslu ustanovení zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, používat úřední jazyk, nadto nebyla prokázána znalost anglického jazyka u všech účastníků jízdy. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou žalobce, že ze spisového materiálu nevyplývá porovnání částky, kterou dostali svědci k dispozici a částky, kterou měli pracovníkovi magistrátu vrátit, tedy jakési vyúčtování, neboť žalobce předpokládá, že jízdu si cestující jako zaměstnanci nehradili sami. Uvedenými

rozpory se správní orgány obou stupňů nezabývaly a správní řízení tak nemohlo podle názoru žalobce dospět ke správnému a zákonnému zjištění skutečného stavu věci.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil přesvědčení, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou ohledně jeho návrhu na spojení věci s dalšími řízeními, vedenými Magistrátem hl.m.Prahy či Ministerstvem financí, když tyto věci spolu souvisejí a takový postup by nebyl na újmu účastníků řízení.

Žalovaný se nesprávně vypořádal s námitkou žalobce ohledně vyrozumívání provozovatele taxislužby před provedením kontroly řidiče taxislužby podle ustanovení § 12 odst.2 písm.a) zákona o státní kontrole. Žalobce nebyl o kontrole předem ani v jejím průběhu vyrozuměn, ačkoli tomu nic ze strany pracovníka magistrátu nebránilo. Není ani zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že by v daném případě při vyrozumění jednatele žalobce hrozila manipulace s objektem kontroly a že by provedená kontrola nesplnila svou zamýšlenou funkci a účel kontroly mohl být zmařen. Podle názoru žalobce je zcela nevýznamné v případě vyrozumění o kontrole telefonicky, kde se nachází osoba jednatele účastníka řízení, zvláště když správní orgány mají k dispozici telefonní kontakt na zástupce žalobce s bydlištěm v Praze. Žalobce nebyl o kontrole předem vyrozuměn, čímž byla provedena kontrola v rozporu se zákonem.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že se správní orgány obou stupňů nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty v částce 140.000,-Kč. Žalobce nesouhlasí s tím, že by na jeho straně jednáním řidiče pana H. došlo k pochybení, přesto trvá na tom, že sankce je i tak nepřiměřená a neodůvodněně přísná. Správní úřady se nedostatečně zabývaly poměry žalobce a za daných okolností nebyly splněny ani podmínky pro výjimečný postup, který by prolomil zákaz ukládání likvidačních pokut ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce poukázal na to, že v jeho případě jsou řešeny správní delikty na základě oznámení zaměstnanců magistrátu, tedy nikoli z podnětu českých či zahraničních cestujících, kteří jsou vzhledem k medializaci negativní pověsti taxislužby v České republice předem informováni o tom, jak mají postupovat v případě nespokojenosti s přepravou. Správní orgány se nezabývaly majetkovými poměry ani hospodářskými výsledky žalobce, správní orgán nevyhověl pokynu nadřízeného orgánu ve smyslu doplnění dokazování ohledně zjištění majetkových poměrů žalobce a nevzal v úvahu ani důkazy, soustředěné ve spisovém materiálu.

Závěrem podané žaloby žalobce navrhl, aby soud v případě, že by neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, zvážil ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s., možnost od uložené zjevně nepřiměřené sankce ve výši 140.000,-Kč upustit, případně ji poměrně a přiměřeně snížit.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, je nesprávné. Správní úřad postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal ve správním řízení rozhodnutí, přičemž žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán reagoval na všechny námitky žalobcem předkládané v celém správním řízení.

K žalobní námitce, že doklad o zaplacení je také důkazem a že správní orgány k němu musí přihlížet, žalovaný uvedl, že stvrzenka samozřejmě dokladem je, ovšem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Není důkazem o tom, jaká cena byla požadována či zda regulovaná cena byla při prodeji skutečně dodržena. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována v daném případě, poskytují pouze svědecké výpovědi. Provozovateli taxislužby není ve správním řízení vytýkáno, že požadoval za jízdu cenu nižší než maximální, ale právě naopak - bylo mu vytýkáno svědecky prokázané požadování částky daleko vyšší a pro posouzení porušení cenových předpisů tak není podstatné, kolik řidič účtoval, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplaceno.

K námitce neprovedení výsledku svědka řidiče pana H. žalovaný uvedl, že názor řidiče byl vyjádřen v protokolu o cenové kontrole, kde popřel, že by účtoval částku 400,-Kč a tvrdil, že požadoval částku 50,-Kč v souladu se stvrzenkou. Kvůli rozporům tvrzení řidiče a cestujících byl nařízen výslech svědků a svědci potvrdili, co již uvedli v oznámení o poskytnuté přepravě, tedy že řidič požadoval částku 400,-Kč. Z toho vyplývá, že další výslech řidiče vozidla by byl nadbytečný. Úctovaná částka je prokázána dvěma svědeckými výpověďmi, přičemž žalovaný odmítá i námitku, že svědci v rámci svých výpovědí neuvádějí podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, k identifikaci použitého vozidla taxi a další údaje. Při podání svědeckých výpovědí byla konkrétní jízda identifikována spisovou značkou. Okolnost, zda cestující ve voze jsou v pracovním či jiném obdobném poměru k Magistrátu hlavního města Prahy, nehraje v daném případě roli a ke všem uživatelům taxislužby je třeba podle zákona přistupovat stejně. Pokud jde o používání cizího jazyka v době, kdy cestující ve voze vykonal jízdu, nejednalo se ani o postup podle ustanovení § 16 správního řádu, ani o úkon ve správním řízení, v té době neprobíhala žádná kontrola ve smyslu zákona o státní kontrole a figuranti – zaměstnanci Magistrátu hl.m.Prahy - vystupovali v roli běžných cestujících.

Předmětem správního řízení rovněž není námitka žalobce, že nebylo prokázáno vyúčtování peněz figurantů, obdržených od magistrátu za kontrolní jízdu s panem H. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, kolik ukazoval taxametr, ale kolik si řidič účtoval a kolik po cestujících požadoval. Tuto skutečnost prokazují svědecké výpovědi.

K námitce nespojení skutkově souvisejících věcí ke společnému projednání žalovaný poukázal na to, že správní řád ponechává na zvážení správního úřadu, zda spojí různá řízení či nikoliv. Správní orgány se po úvaze rozhodly jednotlivá řízení se žalobcem nespojit a tento postup neměl žádný vliv na zákonnost předmětného správního řízení.

K otázce nesprávného vyrozumění provozovatele taxislužby před provedením kontroly řidiče taxi žalovaný poukázal na to, že s námitkou se podrobně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí a odkázal v plné míře na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j.: 7As 64/2010 - 78, přičemž podle ustanovení § 12 odst.2 zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. Tuto povinnost kontrolní pracovník řádně splnil, když oznámil kontrolované osobě zahájení kontroly a předložil pověření.

Pokud jde o námitku žaloby, že se správní úřad nedostatečně vypořádal s odůvodněním výše uložené pokuty ve výši 140.000,-Kč, která je pro žalobce nepřiměřená a neodůvodněně přísná až likvidační, pak tuto námitku žalovaný zcela odmítá, neboť výše pokuty je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna již v rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně poté, co bylo předchozí rozhodnutí prvního stupně odvolacím orgánem zrušeno a vráceno mimo jiné právě k řádnému odůvodnění výše uložené sankce. Odvolací orgán skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil, že výše pokuty a její odůvodnění jsou v souladu s platnými právními předpisy. Pokuta byla uložena v dolní hranici možného zákonného rozpětí do 1.000.000,-Kč a odůvodnění pokuty výše pokuty považuje žalovaný za dostatečné.

Závěrem vyjádření žalovaný odkázal na to, že porušení cenových předpisů spočívající v překročení maximální ceny je zaznamenáno v kontrolním protokolu, v oznámeních o poskytnuté přepravě a je prokázáno svědeckými výpověďmi. Porušení cenových předpisů je tak spisovým materiálem spolehlivě prokázáno a vydaná rozhodnutí správních orgánů o uložení pokuty jsou řádně odůvodněna v souladu se správním řádem. Žalovaný zjistil všechny rozhodnuté skutečnosti a shledal, že došlo k porušení cenových předpisů žalobcem. Z procesního hlediska nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech či jinak procesně poškozen, byla mu poskytnuta možnost zúčastnit se provedení výslechu a průběžně se vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 5.2.2010 zástupkyně žalobce zrekapitulovala podrobně průběh správního řízení o uložení pokuty a zopakovala žalobní námítky, uplatněné v písemném vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že jediným důkazním prostředkem, na kterém je rozhodnutí o uložení pokuty založeno, je svědecká výpověď dvou zaměstnanců správního úřadu, kterým je bezdůvodně dávána při hodnocení důkazů absolutní přednost, žádné jiné důkazy správní úřad neprováděl, přičemž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uložená pokuta není náležitě odůvodněná, když nebyly vzaty v potaz skutečné majetkové a výdělkové poměry účastníka řízení. Žalobce učinil vše potřebné, aby zabránil jakémukoli pochybení svého zaměstnance, proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě. Skutkový děj je doložen zcela shodnými výpověďmi pracovníků magistrátu, kteří jako figuranti cestovali při poskytnuté přepravě. Výše uložené pokuty je dostatečně určité odůvodněna již v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, je zřejmé, k jakým konkrétním okolnostem správní úřad při určení výše sankce přihlížel. Provedení důkazů závisí na úvaze správního úřadu, který výpověď řidiče neshledal potřebnou. Žalovaný neshledává žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 22.3.2013 od 21:11 hodin byla dvěma zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy poskytnuta přeprava formou taxislužby vozidlem ŠKODA OCTAVIA registrační značka 9S 25496, evidenční číslo vozidla taxislužby 9S25496, na trase z ulice Kaprova v Praze 1 na roh ulic Vinohradská a Chrudimská v Praze 3. Vozidlo v době uskutečněné jízdy řídil P. H., zaměstnanec dopravce. O uskutečněné přepravě sepsal na základě oznámení obou cestujících pracovník Magistrátu hlavního města Prahy, oprávněný k provedení cenové kontroly, protokol, z něhož vyplývá, že došlo k porušení cenových předpisů tím, že byla řidičem požadována cena, která není v souladu s cenou úředně stanovenou v rozporu s ustanovením § 5 odst.2 zákona o cenách. Přeprava byla uskutečněna z ulice Kaprova v Praze

1 na křižovatku ulic Vinohradská a Chrudimská na Praze 3, celková ujetá vzdálenost činila 6,4 km, celková doba jízdy činila 14 minut a řidič v cílovém místě po zákaznicích požadoval částku 400,-Kč, kterou zákazníci zaplatili. Celková účtovaná cena jízdného na území hlavního města Prahy při dodržení maximálních cen stanovených nařízením č. 20/2006 Sbírky hlavního města Prahy na uvedené trase měla činit maximálně 230,-Kč. Kontrolovaný subjekt tak překročil maximální cenu jízdného o 170,-Kč. Do protokolu řidič vozidla uvedl, že předražení se nezakládá na pravdě, zákazníci zaplatili částku, kterou tisknul. Zákazníci ji dle vyjádření řidiče zaplatili, nečekali na stvrzenku a opustili vozidlo, načež začala kontrola městskou policií.

Oznámením ze dne 14.5.2013 správní úřad zahájil správní řízení o uložení pokuty a poučil účastníka řízení o jeho právech podle ustanovení § 36 a 38 správního řádu.

Žalobce se k zahájení správního řízení vyjádřil písemností ze dne 28.5.2013, v níž uvedl, že nesouhlasí s tvrzeními, která jsou v oznámení o zahájení správního řízení uvedena. Za jedinou nepochybnou skutečností označil to, že z uvedené přepravy existuje stvrzenka, která však není vydána na částku tvrzenou cestujícími. Stvrzenka byla vydána z taxamtru, ověřeného Českým metrologickým institutem a samotné tvrzení figurantů proto nemůže obstát. Podle dopravce tvrzení cestujících o tom, že zaplatili částku 400,-Kč neznamena, že po nich řidič nepožadoval a nepřijal jinou částku. Žalobce proto požadoval zastavení správního řízení pro nedůvodnost.

Správní úřad prvního stupně vyslechl svědky F. R. aj. R., jimž byla přeprava dne 22.3.2013 poskytnuta a po ukončení dokazování správní úřad prvního stupně rozhodnutím ze dne 14.8.2013 uložil žalobci pokutu ve výši 140.000,-Kč a uložil mu také povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal dopravce dne 20.8.2013 odvolání, ve kterém odkázal na veškeré námitky uvedené v průběhu správního řízení. O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutím ze dne 23.9.2013, č.j.: MF 83050/2013/16-1861, jímž rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že shledal zčásti důvodnou námitku dopravce, ve které upozornil na nepřiměřený a neodůvodněný postih a uvedl, že výše pokuty není řádně zdůvodněna.

Po vrácení věci Magistrátu hlavního města Prahy správní úřad prvního stupně zaslal dne 9.10.2013 dopravci seznámení s podklady rozhodnutí a oznámení o ukončení dokazování s možností vyjádřit se ke všem podkladům, následně správní orgán rozhodl v rámci nového projednání věci o uložení pokuty rozhodnutím ze dne 11.11.2013, přičemž žalobci za porušení ustanovení § 16 odst.1 písm.b) zákona o cenách uložil pokutu ve výši 140.000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, přičemž při stanovení výše pokuty přihlédl především k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, rozsahu majetkového prospěchu a poškození kupujících.

Proti uvedenému rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy podal žalobce v zákonné lhůtě včasné odvolání, které bylo doručeno správnímu úřadu dne 3.12.2013. Odvolací námitky žalobce jsou obsahově shodné s námitkami, které žalobce uplatnil v rámci podané žaloby.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze

dne 11.11.2013 potvrdil s odůvodněním, že porušení cenových předpisů bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, za rozhodující skutečnost pro posouzení věci je třeba považovat fakt, že v průběhu správního řízení byly pořízeny dvě svědecké výpovědi cestujících, které prokazují, že byla požadována po skončení jízdy cena vyšší než maximální a vzhledem k důkazní váze těchto výpovědí odvolací orgán považuje výpovědi svědků pro danou kauzu za důkazy prokazující skutečný stav věci, ze kterého při správním rozhodování správní úřad vychází. Výše pokuty byla odůvodněna správním orgánem zcela dostatečně, v rámci obsáhlého odůvodnění správní úřad přihlížel ke všem zákonem formulovaným skutečnostem a za zcela konkrétních okolností dané věci dovozuje splnění podmínek pro uložení pokuty, která nemůže být považována za nepřiměřeně vysokou či likvidační.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 140.000,-Kč za údajné porušení ustanovení § 16 odst.1 písm.b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

Podle uvedeného právního ustanovení se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle ustanovení § 5 odst.1 tohoto zákona.

Podle ustanovení § 5 zákona o cenách jsou úředně stanovené ceny ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle ustanovení § 12 odst.2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném a platném ke dni provedení sporné kontroly, platí, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Kontrolní pracovníci jsou dále povinni:

- a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,
- b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,
- c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,
- d) zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,
- e) pořizovat o výsledcích kontroly protokol,
- f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

Žalobci byla pokuta uložena na základě ustanovení § 17 zákona o cenách, který stanoví, že: „Pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu“. Ustanovení § 16 téhož zákona říká, že „cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení“. Z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit, že v předmětném případě porušení cenových předpisů by musely provést

kontrolní jízdu přímo osoby oprávněné ke kontrole a že se nelze spokojit s jiným dostatečně spolehlivým zjištěním skutkového stavu.

Taxislužba (tj. služba poskytnutá žalobcem, která je dle § 1 odst. 1 zákona o cenách zboží) je vymezena ustanovením § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly s obsaditelností nejvýše devíti osob včetně řidiče, přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky k přepravě se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby, na veřejně přístupných pozemních komunikacích a na jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku taxislužby. Maximální cena osobní taxislužby stanovená nařízením hl.m. Prahy č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy je stanovena pro takto definovanou službu, služba poskytnutá žalobcem v této posuzované věci se od uvedené definice neliší žádnými určujícími podmínkami, které má na mysli ustanovení § 2 odst. 1 a 3 prováděcí vyhlášky. Ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk, o které uvedené ustanovení umožňuje navýšit stanovenou maximální cenu, se musí vztahovat k odlišným určeným podmínkám (příkladně uvedeným v ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb. K tomu soud uvádí, že podle ustanovení § 5 odst.4 zákona o cenách mohou cenové orgány nebo místní orgány uplatnění maximálních cen omezit dalšími věcnými, případně časovými podmínkami. Podle vyhlášky č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy platí maximální ceny podle této vyhlášky pro jízdy na území hl.m. Prahy veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Maximální ceny taxislužby tak byly stanoveny pro celé území hl.m. Prahy a pro všechna vozidla taxislužby.

V daném případě Městský soud v Praze ze správního i soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená zejména na výpovědích externích spolupracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, že se žalobce předražení dopustil. Oba vyslechnutí svědci shodně uvedli, že taxametr byl během jízdy zapnutý, že s ním řidič manipuloval a částky na něm se skokově měnily. Podle obou svědků byla na taxamtru po skončení jízdy viditelná částka 49,-Kč, přičemž řidič po ukončení jízdy opakovaně požadoval částku 400,-Kč. Žalobcovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí výše uvedených svědků se pohybují pouze v obecné rovině a není v nich uvedena žádná konkrétní výtku, na základě níž by bylo lze mít za to, že uvedené výpovědi svědků byly zkreslené, neúplné či přímo nepravdivé. Naopak, jako účelová se jeví spíše tvrzení uváděná žalobcem. Vzhledem k výše uvedenému je pak nedůvodná žalobcova námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi zmíněných svědků a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7As 64/2010 – 70, www.nssoud.cz).

K výtce žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, považuje Městský soud v Praze za potřebné dále uvést, že nemohl opomenout skutečnost, že žalobce neuváděl

žádné námitky proti tvrzení svědků o tom, že požadoval za uskutečněnou přepravu částku 400,- Kč, když naopak uvedl, že požadoval částku 50,- Kč v souladu s údajem na taxametr. Výpovědi svědků má soud za věrohodné, neboť průběh jízdy vozidlem i chování osob v něm popsali oba svědci shodně a rozdíly mezi jejich výpověďmi a tvrzeními žalobce se týkají pouze toho, jakou řidič vozu požadoval za jízdu cenu. Stvrzenka z taxametru nesvědčí o jeho řádném fungování, neboť podle sdělení obou svědků se částky na displeji taxametru měnily. Je přitom zřejmé, že pokud by taxametr plnil řádně svoji funkci, nemohlo by být účtováno jízdné ve výši 50,-Kč, neboť po provedené jízdě z Kaprovy ulice v Praze 1 na roh ulic Vinohradské a Chrudimské v Praze 3 by nemohla účtovaná částka být jen 50,-Kč, když sama nástupní sazba činí na území s regulovanou cenou 40,-Kč a podle počtu ujetých kilometrů (6,4 km) musela být částka vyšší než tvrzených 50,- Kč. Řidičem údajně požadovaná částka neodpovídá zjištěným údajům o nástupní sazbě, době čekání a délce uskutečněné jízdy. Z uvedených skutečností lze mít za nevěrohodné tvrzení žalobce ohledně poukazu na řádné provozování a prověřený taxametr.

Pokud žalobce namítal, že nebyl vyslechnut řidič, pak jeho stanovisko vyplývá z protokolu o kontrole, žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by měly být výsledkem zjištěny či naopak vyvráceny okolnosti dosud zjištěné. Ze spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že výslech řidiče žalobce nenavrhoval ani v rámci vyjádření k zahájenému správnímu řízení, ani v podaném odvolání proti v pořadí prvnímu rozhodnutí o uložení pokuty. Učinil tak až v rámci odvolání proti druhému rozhodnutí o uložení pokuty, což je v rozporu s ustanovením § 82 odstavec 4 správního řádu, podle něhož se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. O takový případ se však v této věci nejedná.

Pokud žalobce namítal, že není doloženo, že by svědci (zákazníci) byli zaměstnanci Magistrátu hl.m.Prahy, že není zřejmé, kolik konkrétních jízd uskutečnili se zpochybněním paměti těchto osob po určité době, je nutno konstatovat, že jde o okolnosti, které bezprostředně nesouvisí se skutkovou podstatou deliktu, za který byla uložena sankce. Žalobce nepředkládá žádné konkrétní důkazy, které by zpochybnilly tvrzení svědků. To koresponduje tomu, co bylo zjištěno již při provedené kontrole. Obdobně to platí o námitce ohledně vyúčtování finanční částky zaměstnanci magistrátu – tato skutečnost se skutkovou podstatou již vůbec nesouvisí.

Důvodnou neshledal soud námitku, že pracovníci magistrátu měli jednat v úředním, tj.českém jazyce. Jestliže měli tito pracovníci provést kontrolu a je všeobecně známo, že problémy se vyskytují často v případech zahraničních návštěvníků Prahy, pak je pochopitelné, že vystupovali jako osoby hovořící anglicky. Pokud řidič žalobce není schopen se s takovými zákazníky dohovorit, neměl by jim poskytovat službu, protože by ani nevěděl, kam je má odvézt a nevěděl by, jakým způsobem je po jízdě informuje o ceně služby.

Městský soud v Praze neshledal důvody k provádění žalobcem navržených důkazů. Podle ustanovení § 52 odst.1 s.ř.s. soud rozhodl o tom, že neprovede žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí řidiče P. H., neboť jednak neshledal tento důkazní návrh nezbytný pro rozhodnutí soudu ve věci samé, jednak by svojí činností nepřípustně nahrazoval činnost správních úřadů. V rámci správního soudnictví je dokazování omezeno na opakování či doplnění důkazů, provedených již ve správním řízení, když výpověď řidiče je zachycena v kontrolním protokolu.

Vzhledem k výše uvedenému Městský soud v Praze shledal, že žalovaný při rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spisech; nebylo proto důvodu, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že provozovatel taxislužby nebyl řádně vyrozuměn předem o provedení kontroly řidiče podle ustanovení § 12 odst.2 písm.a/ zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Žalovaný se s touto námitkou, vznesenou již v odvolání, vypořádal tvrzením o nereálnosti informování dopravce vzhledem k tomu, že sídlo společnosti je mimo Prahu.

Uvedenou námitku neshledal soud důvodnou a svůj právní názor opírá o odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7As 64/2010 – 78, podle něhož kontrolní orgán začne provádět kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby a v jejím průběhu, avšak až v okamžiku, kdy již nebude možné účel kontroly zmařit, o probíhající kontrole vyrozumí kontrolovanou osobu či jejího zástupce, jímž může být v konkrétním případě i řidič kontrolovaného vozidla.

Zákon o státní kontrole sice výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, nicméně určuje kontrolním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly (ustanovení § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole). Vzhledem k tomuto právnímu předpisu nelze dojít k závěru, že by kontrolní orgán mohl provádět kontrolu zcela bez vědomí a přítomnosti kontrolované osoby, neboť zákon o státní kontrole minimálně požaduje, aby kontrolované osobě bylo oznámeno zahájení kontroly. Na druhou stranu je však třeba zohlednit zvláštní charakter kontroly a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, že by kontrolovaná osoba musela být přítomna po celou dobu kontroly. V případě kontroly se střetávají dva protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném a pravdivém provedení kontroly a jednak zájem na hodnověrnosti prováděné kontroly, který je zajišťován přítomností kontrolovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2006, č.j. 2As 71/2005 - 134, uveřejněný pod č. 1067/2007 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 8.1.2004, č.j. 6A 99/2002 - 52, (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 335/2004) a ze dne 4.8.2005, č.j. 2As 43/2004 - 51, (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 719/2005): „skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci“.

Městský soud v Praze má ve shodě s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu za to, že v řadě případů by přítomnost kontrolované osoby či jeho zástupce, po celou dobu měření mohla zcela zmařit účel prováděné kontroly. A to bez ohledu na to, jestli by byla na měření přizvána dopředu písemně s uvedením data a místa měření a nebo až neprodleně předtím, než by kontrolní orgán začal s kontrolou.

Pokud jde o další námitku žaloby, Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutí žalovaného ohledně výše uložené pokuty žalobci bylo, co se týče zákonem výslovně uvedených kritérií, vydáno v souladu s těmito základními principy a je soudem přezkoumatelné. Stávající judikatura správních soudů ohledně uvedené problematiky zastává

právní názor, se kterým se ztotožňuje v tomto rozsudku též Městský soud v Praze, podle něhož při ukládání pokuty musí správní úřad uvést, k jakým konkrétním skutečnostem přihlížel při posuzování rozsahu, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Žalovaný odkázal na odůvodnění výše uložené pokuty na odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, v jehož rámci magistrát přihlížel ve svém rozhodnutí při stanovení výše pokuty v souladu s ustanovením § 17 odst.2 zákona o cenách k závažnosti a významu protiprávního jednání, dále ke společenské nebezpečnosti vyplývající z důsledků takového jednání a z tohoto pohledu rozhodl o výši pokuty v dolní polovině zákonem stanovené maximální sazby. Správní úřady obou stupňů tak správně přihlíděly k závažnosti protiprávního jednání žalobce a jeho právního předchůdce včetně relevantní okolnosti, že jednáním žalobce je poškozována nejen instituce provozování taxislužby ostatními provozovateli samotná, ale též z hlediska turistické návštěvnosti i dobrá pověst hlavního města Prahy. Z rozhodnutí žalovaného i z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně jsou tedy jednoznačně patrná hlediska, jimiž se správní úřady při své volné úvaze o výši sankce řídily. Tato hlediska jsou v rozhodnutí popsána dostatečně srozumitelně a také podrobně, a proto nemohou mít za následek vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Hledisko majetkových poměrů delikventa spolu s otázkou tvrzeného likvidačního charakteru uložené pokuty, může být vždy jen jedním z hledisek, které je třeba posoudit a nemůže být hlediskem prioritním, neboť by tím právní úprava umožňující sankční postih v poměrně vysoké výši zcela postrádala smysl. Každá sankce v sobě obsahuje určitou majetkovou újmu, kterou musí postihovaný subjekt pocítit, aby do budoucna dbal na to, aby se porušení zákona vyvaroval. Je nutno zdůraznit, že žalobce likvidační charakter uložené pokuty v žalobě pouze obecně tvrdí, aniž by věrohodně doložil, že jeho majetkové poměry jsou – s ohledem na zjištění, že zaměstnává cca 80 řidičů provozujících taxislužbu - takové, že pokuta ve výši 140.000,- Kč bude znamenat, že bude nucen svoji činnost ukončit. Takto zcela obecná tvrzení a žalobcem předložené důkazy ohledně výše jeho daňových povinností na dani z příjmů za roky 2012 a 2013 a další doklady týkající se současné ekonomické situace žalobce neshledal soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl v odůvodnění usnesení ze dne 20.4.2010, č.j. 1As 9/2008 – 133, dostupném na www.nssoud.cz, že rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo z ústavního pořádku. Přitom ovšem nemusí nutně postupovat za použití až matematicky přesné metody, jakou předpokládá pro vyměřování peněžitého trestu trestní zákoník. Takovou metodu totiž ze současné právní úpravy jiných správních deliktů při nejlepší vůli vyvodit nelze. Tento způsob výpočtu peněžitě sankce není jediným možným pro naplnění principu materiální rovnosti, jak mu rozumí Ústavní soud. Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřípustný likvidační charakter. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.

Protože zákon o cenách, podle něhož byla pokuta uložena, hledisko majetkových poměrů neobsahuje, je úvaha správního úřadu k výši pokuty dostatečná. Je zřejmé, že výše pokuty byla stanovena při dolní hranici zákonem stanovené sazby a již proto nelze pokutu považovat – vzhledem k charakteru jednání, které bylo zjištěno – za likvidační, když je třeba zdůraznit, že každá sankce v sobě určitý trest či postih obsahovat musí.

Pokud se žalobce v podané žalobě domáhal snížení, případně upuštění od uložení sankce v podobě peněžitě pokuty, je třeba zmínit ustanovení § 78 odstavec 2 s.ř.s., podle něhož tak může soud postupovat jen v případě, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí a zároveň byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. V daném případě tyto zákonné podmínky splněny nebyly, neboť žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 140.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonné sazby, když její horní hranici zákon stanoví ve výši 1.000.000,- (ustanovení § 17 odst.1 písmeno b/ zákona o cenách). Jednání, které bylo zhodnoceno žalovaným správním orgánem a správním orgánem prvního stupně, bylo natolik závažné, že soud neshledal výši uloženého trestu za zjevně nepřiměřenou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5.února 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu